

Interpres

Parmakkapı, İmam Sokak Ziya bey Han Kat 4

Telefon : 44 72 34

Beyoğlu

No. 28 Subat 1967

HABER İSTANBUL

Noktacık oyununun küçük yıldızları tiyatroyu

«Noktacık» oyununun üç afacanı bir arada: Nur Erkut, Oğuz Caneri ve Alev Oraloğlu, (sol başta görülen sanatçı Ayten Güvenç'tir.)

380 -
sinemaya tercih ediyorlar..

Uzun bir süreden beri Oraloğlu Tiyatrosunda oynamakta ve hem büyüklerden hem de çocuklardan tahminlerin üstünde bir ilgi görmekte te olan «Noktacık» da bilindiği gibi Alev Oraloğlu'nun yanı sıra pek çok küçük oyuncu yer almıştır. Bu küçüklerin hepsi de sahneye çıkmış olmanın verdiği bir rahatlıkla, alışkanlıkla ve güvenle kendilerine sorulan soruları cevaplandırıyorlar.

Bevnenmedikleri bir soruyla karşılaştıkları vakit, büyüklerin sadece içlerinden geçirmekle yetindikleri düşüncelerini, «Aman, böylede şey sorulmu? ne bileyim ben» diye dışarı vurabiliyorlar. Perdenin ön tarafında iken gerçek sanatçılar olduklarını ispatlayan seyircilerin takdirlerini kazanan Alevler, Oğuzlar, Nurlar perdenin gerisinde iken beş dakikalık bir arada bile kendilerini buluyorlar, çocukluklarını yaşıyorlar. İşte bu aralardan birinde bir yandan; fruko içip bir yandan mısır patlağı ve leblebi çekirdek atıştıran, yaş ortalaması oniki olan, küçük yıldızlarla yaptığımız ciddi (!) bir röportajı sizlere takdim ediyoruz. Hepsine sorduğu muz sualler aynı, fakat aldığımız cevaplar ayrı renklerde. İnsan bunları okuduktan sonra kişilikleri hakkında hemen bir fikir edinebiliyor.

Noktacık piyesinin yıldızı Alev Oraloğlu, büyük bir nezaketle elindeki mısır patlaklarını ikram ederek ilk sorumuza cevaplandırmağa çalışıyor. — Şimdiye kadar oynadığınız oyunlardan en çok hangisini sevdin?

— En sevdiğim oyun «Karanlığın İçinden». Çünkü gerçekten olmuş bir şey.

Hem de çok güçlü bir roldü. Uzun süre tesirinden kurtulamadım. Zaten bütün oyunlarımda kendimi rolüme kaptırırım, ama o rol başkaydı.

— Devamlı olarak sahnede kalmak ister misin, yoksa ilerisi için başka düşüncelerin var mı?

— Şimdilik evet, ama ileride fikrim değişebilir. Hayvanları çok sevdiğim için veteriner olmak istiyorum. Ressamlığa da merakım var. Eğer üçünü bir arada yürütebilirim ne iyi. Tercih yapmak zorunda kalmısam tiyatroyu seçerim. O zaman ressamlık da yapabilirim boş vakitlerimde.

— Sahne hayatının derslerini hayatına geçiriyor mu?

— Hayır. Zaten karnemde hiç zayıfım yok. Provalarımı hep derslerime ayırdığım saatlerin dışında yaparım.

— Noktacık piyesini sen seç

mişsin. Bunu ne düşünerek yaptın?

— Eğer üzerinde düşünülürse çok derin bir mevzu var. Hoşuma gitti. Kitaptaki zengin-fakir münasebetlerini ente resan buldum. Oyunda annemin (Pakize Hanım) yaptığı gibi hayatta zengin arkadaş fakir arkadaş diye ayırım yaparlar çoktur. Ben bu gibilerden nefret ederim. «Noktacık» böyle düşünenlerin ne kadar yanlış davrandıklarını gösteriyor.

Büyük bir sahne sempatisi olan Oğuz Vaneri (oyunda Noktacığın fakir arkadaşını başarıyla canlandırıyor) oldukça çekingen. Ama vakit geçtikçe yavaş yavaş açılıyor ve konuşmanın onuna doğru vücudunun dışarda kalan yarısını da içeri alarak (kapının pervazına daya narak yaptık konuşmamızı) rahatlıyor.

Oğuzun birinci suale verdiği cevap şöyle:

— En çok «Pollyanna» daki rolümü sevdim, çünkü konusu iyiydi.

Oğuzda devamlı sahnede kalmak istiyor. Bu konuda diyor ki:

— Büyüyünce de artist olmak isterim. Tiyatro artistliği ni tercih ederim. Eğer tiyatro sanatçısı olmazsam ressam olurum. Sulu boyamla boş vakitlerimde hep resim yaparım. Burada da yapıyorum perde aralarında ama bayağı kurşun kalemle.

Beşinci sınıfta olan küçük aktör uykuyu seviyor. Onun için de gece oyunlarını pek sevmiyor. O zamanlar kitaplarını tiyatroya getirip derslerinin bir kısmını kendine kulis te sakın bir köşe bulup orada yapıyormuş.

Oğuz'a bir sual daha soruyo ru: Boş zamanlarında ne yaparsın?

— Kitap okurum. Daha çok «Olmuş Hikâyeler» diye bir seri var onları okuyorum. Resimli kovboy hikâyelerini daha çok seviyorum ama annem aldırmyor. Sevmiyor onları. Ben de, bazen arkadaşlarımı veriyor onlardan okuyorum ama o zaman da devamlı olmuyor, en heyecanlı yerinde kalıyorum.

Grubun en renkli tiplerinden biri, bizlerle konuşurken bile yerinde duramıyan afacan, civil civil gözlü Nur Erkut. Nok

(Devamı 7. sayfa)

taçık'da müzevir kapıcı kızı Nihâl'de dikkatleri üzerine çekiyor.

Nur, en çok «çocuklar ve büyükler» deki rolünü sevmiş. «Çünkü», diyor «yapmacık değil esaslı bir piyesti o. Otekiler de yapmacık değil ama «Çocuklar ve Büyükler» bana ayrı geliyor.

Lâstik top gibi eğilip bükülen Nur büyüdüğü zaman pek çok şeyler yapmak istiyor.

— «Ben» diyor «balerin olmak istiyorum. Şimdi bale dersleri alıyorum zaten. Bir bale okulu açıcam. Tabii boş zamanlarımda iyi teklifler alır sam sahneye de çıkarım balerin olarak. Eh, ara sıra tiyatro da da çalışırım çünkü tiyatro nun da hâli başka. Seneye Ankara Devlet Konservatuarına gidiyorum. Bale bölümüne. Geçen sene imtihanları kazandım. Hem de en yüksek puanı ben aldım ama annem yaşıam küçük diye bırakmadı.

Nur Erkut 32'ye yakın film de çevirmiş. Sinema ile tiyatroyu arasında bir tercih yapmak zorunda kalırsa ikinciye seçeceğini söylüyor. Bunun sebebini de çok güzel izah ediyor

— Filminde bütün text'i başkası söylüyor sen de söyleneni tekrar ediyorsun ama tiyatroya ezber yapıyorsun. Ezberin okuldaki derslere de faydası olmuyor değil. Çabucak öğreniyorsun.

Nur, boş vakitlerinde kitap okumuş. Kitaptan sıkıldı mı aynanın karşısına geçip kendi kendine pozlar verirmiş. Ondan da sıkıldımı yine kendi kendine dans edermiş. Nadya Budak, sessiz görünüşlü cici bir küçük hanım. Onun da en sevdiği rolü «Çocuklar ve Büyükler» deki Rosalie. Tam ona göre bir rolmüş bu. Nadya da büyüdüğü zaman balerin olmak arzusunda. Halen Madam Olga'dan ders alıyormuş. Seneye Ankara Devlet Konservatuarına gidecekmış. Baleden vakit bulduğu zaman da ilk koşacağı yer sahneymiş, çünkü tiyatroyu da bale kadar seviyormuş.

Aynı zamanda sinemada da çalışan bu küçük yıldız tiyatroyu sinemadan daha çok seviyor. Çünkü diyor «Tiyatro daha sahici, daha esaslı.» Nadya, boş zamanlarında resim yapıyor, şiir okuyor. Çok beğendiği şiirleri de şiir defterine geçiriyor.

Tiyatroyu sevmediğini açıkça söylüyor. Sevmiye sevmiye nenden çalıştığını da hiç çekinmeden izah ederek onun durumunda olup da bir şeyler yapmağa gayret etmeyenlere güzel bir örnek veriyor. «Ben» diyor «Sevmiyorum tiyatroyu pek. Fazla ilgim yok. Ama oynamak zorundayım. Çünkü okulda matematik dersim zayıf. Hususi ders alıyorum. Hoca paramı da tiyatroydan aldığım aylıkla karşıyorum.»

Hepsinin ortak bir tarafı daha var. Arada sırada sahnede kaçamak yapıp gülmek! En komik olay hangisiydi diye hangi sine sorsanız aldığınız cevap aynı; daha anlatmağa başlarken odanın içi gülmelerle doluyor. Geçen sene yine «Çocuklar ve Büyükler»de oluyor bu unutulmaz gülme hadisesi. Oyunun en ciddi yerinde Alev bir arkadaşına kızgınlıktan «duduk makarnası» diyor. Tabii başlıyorlar hepsi gülmeğe. Ondan sonra da Lâle hanım pek haklı olarak hepsine kızıyor.

İşte çocuklarla geçirdiğimiz bir saat'in kısa blançosu...

nyor.

Sarışın, mavi gözlü Avrupalı bir tipi olan Oya Başar ilk o-
rumuza yine aynı cevabı veri-
yor.

— Çocuklar ve Büyükler'deki rolümü severim. Tam bana gö-
re tatlı bir roldü o. Oya büyü-
yünce tiyatrodan kalmak istiyor.
«Devlet Konservatuvarı Tiyatro
Bölümüne girecem» diyor. O da
tiyatroyu sinemadan çok sevi-
yor. «Çünkü» diyor «burada her
şey sevincinin gözü önünde ya-
pılır. Her şey canlıdır, tabii-
dir.» Oya sahnede hiç heye-
canlanmazmış, fakat hevecan-
lı kitaplar okumak en büyük
zevki imiş. Polisielere bayılır
mış.

Grubun, Tiyatroyla pek il-
gisi olmayan iki kızkardeşi var.
Filiz ve Sema Başar. Sema'nın
adı «şişko» arkadaşları arasın-
da. Gerçekten de toparlacık, tat-
lı bir kız Sema. Her an gülü-
yor. O da «Çocuklar ve Büyük-
ler»i seviyor, çünkü sahneye ilk
def'a bu oyunla çıkmış. Büyü-
düğü vakit tek arzusu öğret-
men olmak. «Anadoluya gidi-
cem ilk mektep hocası olup»
diyor, «memlekete hizmet edi-
cem.»

Sinemada bir tek filmde oy-
namış. Tiyatro geçmişi de kısa
fakat yine de ikinciye daha çok
seviyor. «Tiyatro canlı sinema
ölü. Birinde insanları ötekinde
resimleri seyrediyorsun» diyor.
Boş vakitlerinde kitap okuyan
Sema ara sıra kardeşiyle tiyat-
roculuk da oynarmış.

Filiz Başar'ın derdi büyük.
Daha doğrusu şimdiye kadar
bir kaç kere sahneye çıkmış
hep «Konuşmasız rollerde!»
Onun için en çok «Çocuklar ve
Büyükler»i seviyor Bir tek on-
da konuşmalıymış rolü...

Büyüyünce ne olmak istersin
sorumuza verdiği cevap da il-
gi çekici.

— Benim öğretmenliğe heve-
sim var ama mecburen gizli po-
lis olucam. Annemle ablam öy-
le istiyorlar.